

nálezu vyplývá, že onemocnění sama o sobě — není-li spojeno se zrušením pracovního poměru — nesmí zaměstnavatel použít jako důvodu k odhlášení ve smyslu § 31 n. z. — Srv. též nálezy nejv. správ. soudu z 5. dubna 1924, č. 5609/24 a z 28. června 1924, č. 11.621/24 v Soc. Revue, roč. 1924, str. 558 a 559.)

Předpis § 32 neváže regresní nárok pokladny na podmínku, aby onemocnění nastalo za trvání pracovního poměru čili za trvání členství u pokladny. (Nález nejv. spr. soudu z 26./6. 1924, č. 11590/24.)

Předpis § 32 n. z. má se zřetelem k tomu, že nemocenské pojištění osoby v pracovním poměru nastává podle § 1, odst. 1 n. z. ex lege, t. j. již nastoupením zaměstnání, za účel, zajistiti, aby zaměstnavatel povinnosti v § 31 mu uložené dostál, má tedy povahu pořádkové pokuty. Že by důsledky § 32 nastati nesměly, jestliže pokladna již z důvodu dřívějšího pojistného poměru by byla k plnění pojistných dávek povinna, zákon nikde nestanoví, a neplyne to ani z povahy věci, protože tu nejde o náhradu výloh, jež pokladna učinila, aniž by byla k tomu povinna, tedy o nápravu nějaké újmy pokladně způsobené, nýbrž o pořádkovou pokutu, jež podle vůle zákona stihá nedodržení povinnosti ohlašovací (nález nejv. správ. soudu z 15. prosince 1924, č. 2235/24).

Členství u společenstevní nemocenské pokladny (§ 58 n. z.). Ustanovením § 1, bod IV. zák. z 22. prosince 1921, č. 489 Sb. z. a n., které doplnilo § 58 n. z. ustanovením, že u společenstevní nem. pokladny jsou povinně pojištěni všichni, kdo jsou zaměstnání u členů společenstva, mimo osoby v domácnosti zaměstnané, byly derogovány veškeré předpisy zákonné, které do té doby byly směrodatné pro řešení otázky, kdo je členem společenstevní nem. pokladny. Tato otázka může býti řešena od počátku účinnosti zákona č. 489/1921 toliko podle tohoto zákona, nikoli podle předpisů živn. řádu (nález nejv. správ. soudu z 10. listopadu 1924, č. 19576/24).

Pokladny § 130 d) živn. ř. nenáleží k pokladnám nemocenským, uvedeným v § 11 n. z., poněvadž neprovádějí nemocenské pojišťování dělnictva podle § 1 n. z. (arg. § 11, odst. 1. n. z.) a nevyžadují ke své činnosti osvědčení podle § 7, odst. 2. zák. č. 202 z r. 1892. Svazové pokladny jsou pokladnami »mistrovskými«, určenými pro pojišťování členů společenstva a nemají ničeho společného s povinným pojišťováním pomocnictva — příslušníků společenstva, upraveným § 121 ž. ř. (nález nejv. správ. soudu z 18. listopadu 1924, č. 20.254/24).

Působnost nemocenské pokladny soukromých úředníků a zřízenců, z. p. p. v Praze jest podle čl. XXI., odst. 3. zákona č. 268/1919 omezena na pojištěnce, podrobené pensijní pojistné povinnosti podle zákona z 16. prosince 1906, č. 1 ř. z. z r. 1907, nebo cís. nař. z 25. června 1914, č. 138 ř. z. a vztahuje se na ni čl. VII. zákona č. 89/1920, t. j. pokladna tato nesmí nemocensky pojišťovati osoby, které teprve zákonem č. 89/1920 podrobeny byly pensijnímu pojištění (nález nejv. správ. soudu z 27. prosince 1924, č. 23.017/24).

K § 67 n. z. Výrok o vině a trestu z opomenutí přihlášky k nem. pojištění — § 31 a 67 — je právně nezávislým na výroku o po-

vinnosti náhrady podpůrného nákladu dle § 32 n. z. (Nález nejv. spr. soudu z 10./4. 1924, č. 6078/24.)

Správní řízení. Doručení. Bezdůvodnou je výtku nezákonnosti, kterou stížnost shledává v tom, že naříkané rozhodnutí doručeno bylo straně, ačkoli tato své zastupování svěřila advokátovi, a o tom administrativní ařady předložením plné moci uvědomila. Neboť i kdyby zákon nějaký předpisoval, že úřady administrativní jsou povinny doručovati v takových případech rozhodnutí svá advokátovi, nemělo by překročení příkazu takového v zápětí nezákonnost rozhodnutí, nýbrž zakládalo by nejvýše vadu řízení. Ale není zákona, který by toho úřadům administrativním předpisoval a nelze proto v postupu žalovaného úřadu shledávati ani vady. (Nález nejv. správ. soudu z 31./3. 1924, č. 19124/23.)

I když určitý výnos ministerstva dle svého znění především projevuje právní názor ministerstva, nabyt tím, že byl straně na její zakročení z příkazu ministerstva okresní správou politickou intimován, povahy opatření individuálního, vydaného proti této straně, jež dle § 2 zákona z 22./10. 1875, č. 36 ř. z. z r. 1876 před nejv. správ. soudem naříkáno býti může. (Nález nejv. spr. soudu z 19./2. 1920, č. 397/20.)

Zjištění úřadu založené na šetření, jež provedeno bylo bez účasti strany, je založeno na šetření podstatně v adné m. (Nález nejv. spr. soudu ze 17. prosince 1923, č. 13.845/23.)

Ve správním řízení platí zásada volného hodnocení důkazů. (Nález nejv. správ. soudu z 13. května 1924, č. 8489/24.)

Jaké jsou podmínky povolení obnovy řízení? O tom není v administrativním řízení všeobecných ustanovení. Z povahy obnovy, jakožto výjimečného právního prostředku, majícího umožniti opravu skutkového zjištění, na němž spočívá rozhodnutí právní moci nabytší, a z obdoby oněch norem, jimiž instituce ta upravena je v jiných oborech práva procesního (§ 530 c. ř. s.) se podávají tyto podmínky pro povolení obnovy řízení: a) že po právomoci rozhodnutí vyšly najevo takové nové skutečnosti nebo nové průvody, jichž strana v dřívějším řízení neznala, nebo použití nemohla, b) že tyto nové okolnosti jsou takové váhy, že by jich přednesení a použití v dřívějším řízení bylo přivodilo pro stranu příznivější věcné rozhodnutí (náález nejv. správ. soudu z 8. prosince 1924, č. 14.312/24).

Jest nepřipustné a nezákonné odmítnouti žádost o obnovu řízení odůvodněním, že rozhodnutí nabylo právní moci. Obnova řízení jeví se výjimečným právním prostředkem, jehož zásadně jen tam a potud může býti použito, kde a pokud řádné prostředky opravné v pořadí instančním jsou nedostatečné. Je proto zřejmo, že ona jednání procesní, která podle procesních předpisů mohla býti uplatňována v řízení, po případě v pořadí instancí, nemohou býti uplatňována v řízení o obnovu. Z toho plyne zásada, že oprava skutkového zjištění, na němž spočívá rozhodnutí, jen potud může býti obnovou přivoděna, pokud nebylo to možno v řízení, tudíž že předpokladem obnovy jest administrativní řízení pravoplatně skončené (náález nejv. správ. soudu ze 17. ledna 1925, č. 822/25).